

לכל זמן ועט 3

תחרות הסיפור הקצר

ע"ש בוגר הישיבה **אורי אורבך ז"ל**

שר, עיתונאי וסופר

מקום שני במקצה תלמידים ז-ט

לא עוד סתם ראיון

הלל רייף תגרי, כיתה ח3

כפית סוכר 1 או 2 כפיות, איכשהו הגעתי לשאלה הזאת כל בוקר מחדש. אבל ככה אני- שואל שאלות על כל דבר קטן, אפילו על הקפה שלי בבוקר... ביום ההוא שיצאתי לעבודה השמיים היו אפורים והאוויר היה לח, וכשעליתי על מחלף גהה ארובות השמיים נפתחו, והגשם התחיל לטפטף... לאחר שהגעתי למשרד הגעתי למקומי והנחתי את מעילי על הכסא והתחלתי לעבוד על המחשב. התחלתי להקליד את הראיון שעשיתי שבוע שעבר עם השרה רגב, התמזל מזלי וזכיתי לערוך את הראיון הזה; אחד הראיונות היותר מעניינים שזכיתי לעשות בקריירה הקצרצרה שלי. הראיון עוסק בהכנות משרד התרבות לחגיגות ה-70 למדינה. לאחר כחצי שעה של הקלדה הפתיע אותי הבוס שלי רונן, חייך אלי את החיוך הסמכותי והמתנשא שלו והביא לי פתק צהבהב.

רונן למד איתי באוניברסיטה והיות ואביו הוא העורך הראשי של אחת ממערכת העיתון הגדולה בישראל- התפוח לא נפל רחוק מהעץ, ורונן היה הסטודנט המצטיין בשיעור, ולכל הסטודנטים בשיעור היה ברור שרונן יגיע רחוק. לאחר שהביא לי את הפתק המסקרן השבתי לו במבט של 'מה זה?', והוא השיב לי: "פתח בבקשה את הפתק", לא היססתי ופתחתי את הפתק בסקרנות והבחנתי בכתובת רחוב אשר הופיעה - "שדרות רוטשילד 16, תל אביב", "רונית הצליחה להשיג לך ראיון בלעדי איתה, אך רק 10 שאלות. מחר בשעה 11:00 אתה מתייצב בכתובת שמסרתי לך", השבתי לו בסקרנות: "איתה? מי זו 'איתה?'". לאחר שסיפר לי במי מדובר - פני האדימו מהתרגשות, להגיע לעשות ראיון כזה לא היה אפילו בחלומות הכי ורודים שלי, שבוע שעבר ערכתי ראיון עם שרת התרבות והספורט. והשבוע- שבוע אחרי, לערוך ראיון כזה. הרגשתי באותו הרגע כאילו אני הבןאדם הכי שמח על כדור בארץ. לאחר שרונן יצא ממשרדי הסתובבתי במהירות למחשב והתחלתי לעשות חקר רקע ולרשום שאלות לראיון, בדיוק מה שהמרצה שלי הסביר לנו באוניברסיטה... לאחר ארבע וחצי שעות של עבודה סיימתי. והתחלתי לקפל את דברי על מנת שאוכל לחזור הביתה. לפתע הופיעה שרית, סמנכ"לית העיתון ואמרה לי בלחש: "אני זאת שנתתי לך את ההזדמנות הזאת, אל תאכזב אותי", השבתי לה בחיוך ויצאתי הביתה.

8:30- השעון צלצל, הגיע הזמן לקום.

אני לא טיפוס של בוקר ואף פעם לא הייתי, אני זוכר את ימי בכיתות הנמוכות שאמא שלי כל בוקר הייתה צריכה למשוך אותי מהמיטה. למה היום לא יכול להתחיל מהצהריים?.

לאחר התארגנות וארוחת בוקר 'טובה' יצאתי מביתי שבירושלים לכיוון כביש 1 לתל אביב. לאחר כשעה נסיעה הגעתי לכתובת שרונן הביא לי, למולי ניצב בניין לבן ודי ישן בעל שני קומות, נכנסתי לבניין בהתרגשות והתחלתי לחפש מישהו על מנת שאוכל לשאול אותו היכן הראיון יערך. בעת החיפושים הבחנתי בקירות המסדרונות ובתמונות הרבות שהיו תלויות שם, המקום היה נראה ממש כמו מוזיאון. בסוף המסדרון הבחנתי באישה מבוגרת אשר ניקתה את האבק מאחת התמונות, "גברתי, סליחה?" קראתי לעברה, "כן, אתה מחפש משהו?" השיבה לי בזילזול. "אני צריך לערוך ראיון" השבתי לה, "הראיונות בדרך כל מבוצעים בקומה למעלה, אני מניחה שתמצא את החדר בקלות". השבתי לה תודה ועליתי למעלה- ואכן מצאתי את החדר בקלות. פתחתי את הדלת וראיתי אותה- זה פשוט מדהים, למרות גילה הדי מבוגר היא נרתה צעירה, מבטה היה מלא אור ומיוחד. לחצתי את ידה, הצגתי את עצמי והתחלנו בראיון.

"כל אחד ודאי התחיל ממשוהו, התוכלי לספר איך הסיפור שלך התחיל?" שאלתי בגמגום קל.

"כ-3 שנים לפני שנולדתי הוריי עברו תקופה לא קלה בכלל, חלק גדול מחבריהם וממשפחתם נרצח על ידי אויב אכזרי, ולמעשה הם חשבו עלי עשורים ספורים לפני מה שקרה, הטראומה האכזרית שינתה את הכל ותקוותם עלי כמעט ואבדה".

"אז איך בכל זאת את פה?" שאלתי אותה בסקרנות.

"הוריי לא ויתרו, והאמינו למרות מה שקרה להמשיך להאמין במטרתם".

"ומה אירע במשך כ-3 שנים?"

"במשך 3 שנים הורי נלחמו עלי ועשו הכל למעני, עד שלבסוף הבשורה המשמחת הגיעה. כל הישוב שבו הוריי גרו פרץ בשמחה לכבוד ההורים אשר ניסו שנים רבות להביא אותי ולבסוף הצליחו".

סיימתי לרשום במחברתי כל מילה במילה בראיון, והמשכתי לשאלה הבאה - "במבט לעבר, האמנת שתגיעי למה שאת כיום?"

"ילדותי לא הייתה קלה, לא היו לי הרבה חברות, והרבה פעמים הייתי בריב רציני עם שכנותיי אשר היו בנות גילי. אך בתור ילדה, בזכות ההשקעה והמאמץ הגדול שהוריי העניקו לי קיוויתי כמה שיותר להתפתח ולהגיע רחוק".

"רוב התקשורת מתפלא מכך שאת עוסקת בכמה תחומים לדוגמא - מדע או רפואה, אז איך באמת הגעת להצטיין בכל כך הרבה תחומים?" שאלתי אותה בסקרנות רבה.

"זה בכלל לא היה פשוט, לקח לי הרבה מאוד שנים, והרבה מאוד ניסיונות. אני חושבת שכל תחום ותחום שברוך ה' אני עוסקת בו היה אין ספק בזכות מאמץ רב מאוד ודבקות במטרה, אפילו ברגעים הקשים בחיי". אמרה וחיכתה לשאלתי הבאה...

"זאת שאלה די מצחיקה, שמך הוא שם די לא אופייני לבנות, את אוהבת אותו?" שאלתי במבט נבוך. היא חייכה וענתה: "בהחלט, אבל אם היית שומע על האפשרויות האחרות היית מבין שהשם שלי היה ההחלטה הכי טובה". ושנינו צחקנו בקול.

"מה דעתך על כך שאת מוכרת לכולם בתור אחת שמכבדת את כל בני האדם, בין הם דתיים או חילוניים. אך תמיד סביבך יש בדיוק את הסכסוכים הללו?", "ישנו הבדל בין לכבד לבין לתמוך, וכוון שיש השפעה על כל דעה שלי, אני ממעיטה ומפחדת לעזור לפתור את הסכסוכים הללו." השיבה לי בכובד ראש.

"ואיך זה שתמיד יש לך צבא שמגן ושומר עלייך?"

"זה ממש מחמיא לי שיש הרבה אנשים שאוהבים אותי בצורה כזאת שהם מוכנים לעשות הכל כדי להגן עליי". ענתה לי תוך כדי שלחייה הסמיקו.

"ויש עוד דבר שבוודאי מסקרן את רוב האנשים, איך ההרגשה שכל ילד בגן מכיר את שמך ויודע לצייר אותך?"

"הרגשה מוזרה, איך אתה הייתה מרגיש שכל פעם שכן אדם היה מצייר אותך הוא היה שוכח לך חצי מהראש", השיבה לי בקול עצבני כזה.

"שאלה אחרונה לסיום: מה את מאחלת לך ליום הולדת ה-70?"

"70 השנים הללו עברו לי במהירות רבה, השנים הללו היו הרפתקה אחת גדולה, שנים מלאות בחוויות ובתקוות. מאחלת לעצמי שהמשיך להתפתח ולהתקדם, להמשיך להיות עמוסה בחלומות ולהמשיך לשמור על מי שאני", אמרה בהתלהבות רבה.

"אז שיהיה לך הרבה מזל טוב, ותודה רבה על שהסכמת להתראיין איתי", לחצתי את ידה פעם נוספת ויצאתי מהחדר. אין ספק שזה היה ראיון די מעניין, ואין ספק שזה היה 'לא עוד סתם ראיון'. כי היום ראייתי מישהי שגודל פיזי חסר לה, אך גדולה לא - זה היה היום בו ראייתי את מדינת ישראל.